

Düştüm Yollara

– Mücella Pakdemir · 11 Aralık 2018

.
Ayağım dinlemez oldu sözümü;
Hükmeder bedene, başa, kollara.
Bilmece sen isen, yok ki çözümünü.
Bak işte, yeniden düştüm yollara.

Parayı, jetonu evde unuttum,
Gecenin köründe yayan yol tuttum.
Kahretsin, yönümü sana doğrulttum!
Bak işte, yeniden düştüm yollara.

Kurşun gibi ağır, havada sis var.
Seçilmiyor ağaç, kaldırım, duvar.
Mühim değil bunlar bekliyorsa yâr.
Bak işte, yeniden düştüm yollara.

Etrafta garip bir sessizlik hâkim.
Gören olsa sorar: “Bu budala kim?”
Gece saat iki, aylardan ekim;
Bak işte, yeniden düştüm yollara.

Dostlar söylemese bilmeyecektim.
Hasret selamını almayacaktım.
Tövbe, yeminliydim, gelmeyecektim.
Bak işte, yeniden düştüm yollara.

Hayalin beynimi bela diyor.
İradem kuş gibi uçup gidiyor.
Faturayı yine kalbim ödüyor.
Bak işte, yeniden düştüm yollara.

Gönlüm bulanıyor, gözümde buğu.
Kanıyor yaramın taze kabuğu.
Bu defa ben çektim kısa çubuğu.
Bak işte, yeniden düştüm yollara.

Hâlimi bir görsen kesin gülersin.
Biraz alay eder, hıncın bilersin.
Belki, bir ihtimal, özür dilersin.
Bak işte, yeniden düştüm yollara.

Aceleye gelmiş, ters giyinmişim.
Yahut geçen defa ters soyunmuşum.
Sersefil, kapına aç dayanmışım.
Bağışla, aniden düştüm yollara.

Rezillik benimki, aşktan çok öte.
İnsanlıktan çıkıp dönmüşüm ite.
Çekip gidemedim meçhul gurbete.
Bilmiyorum neden düştüm yollara?

Mücella Pakdemir